
STATEN UT, KONTRAKTET IN!

AV NORMAN MACRAE

Sedan det monster som kallas kommunism väl fallit, är det dags för staten att göra sorti, eller åtminstone kraftigt minska sina åtaganden. Olika former av kontrakt kan både ge dagens beslut mer smidiga former och underlätta medborgarnas valfrihet när det gäller att utforma välfärden.

Min bästa anti-framtidsprognoshistoria gäller en kanadensisk politiker som en gång sade att hans land gick en gränslös framtid till mötes, därför att det hade chans att smälta ihop amerikansk effektivitet med brittiskt statsskick och fransk kultur.

Under samme mans tid som premiärminister tvangs dock hans stackars landsmän i stället att för en tid möta brittisk effektivitet, franskt statsskick, och amerikansk kultur. De förutsägelser jag nedan gör kan i viss mån bli offer för samma pickwickska tankefel.

1981 skrev jag en bok (utgiven 1984) som i England kallades *The 2024-Report: A concise history of the future 1974-2024* (på svenska "Rapport från

2024", Timbro 1985). Och året därpå kom den amerikanska versionen, *The 2025 report: A concise history of the future 1975-2025*. Den franska utgåvan heter *Le Rapport deux-mille vingt-six*. I ordbehandlarens epok går det lätt att marginellt förändra framtidens historia, allt eftersom den utspelas.

I alla versioner drev jag för det första decenniets del en tes som har visat sig hållbar som väl var. 1981 fastslogs i boken att kommunismen inte skulle överleva 1980-talet. I alla upplagor hade Sovjetunionen 1992 brutits upp i en konfederation av 17 smårepubliker, vilka alla sökte följa en vettig, thatcheristisk eller reaganistisk ekonomisk politik, fast denna inledningsvis inte visade sig fungera. Namnet "konfederation" och siffran 17 har visat sig slå fel, men man kan ju inte få rätt hela vägen. I en utgåva av boken revs Berlin-muren under den

NORMAN MACRAE har varit biträdande redaktör för tidningen *the Economist*.

Heliga Natten, julen 1989. Eftersom detta i verkligheten skedde i november 1989, kan de spådomar som jag utfärdade om andra saker — t ex politikerklassens förestående slut — genom analogislut visa sig vara cirka sex veckor för pessimistiska. . .

Monstrens uttåg

Under 1980-talet blev det klart att det som måste komma att försvinna, sedan Sovjetunionen väl blivit ett genuint välutbildat land, var det ologiska monster som kallas kommunism. Under de kommande tre årtiondena från 1990 är den företeelse som står i tur att upphöra det ologiska monster som heter stat. På 1870-talet använde den engelske premiärministern Gladstones förmodat mycket vänsterinriktade liberala regering cirka 6 procent av Englands BNP till statsutgifter. Detta vid en tid då landet behärskade en femtedel av världen i form av det brittiska imperiet. Vid 1980-talets slut tog Mrs Thatchers förmodat högerpräglade konservativa regering 44 procent av BNP i anspråk för offentliga utgifter. Var och en kan ange liknande exempel från sina länder. Det är en företeelse som knappast kan överleva nu då vi har sett vad statsutgifter har tillfogat stålverken i Omsk. Så snart vi har blivit utbildade — vilket kanske bara betyder att vi flyttat över utbildningen från det system som satte upp statliga

stålverk i Omsk till en marknad eller ett voucher-system — vill vi inte låta våra politiker spendera lika mycket av våra pengar på vårt uppdrag längre. Den förändringen var redan skönjbar innan den påskyndades av den tredje och största transportrevolutionen.

Den första transportrevolutionen daterar sig till Watts upptäckt av ångmaskinen på 1780-talet. När järnvägarna expanderade över England varnade den förste hertigen av Wellington: "Ärade lorder, dessa järnhästar tillåter de arbetande klasserna att resa omkring". En mycket träffande anmärkning av sagde gentleman. Dessförinnan hade den genomsnittlige engelsmannen aldrig rört sig mer än några mil från den plats där han var född. Med järnvägen föddes de båda Amerika, och alla möjliga andra "störande" ting uppkom. Men jag är glad att de gjorde det.

Den andra transportrevolutionen startade av en slump på 1880-talet när två tyskar, Daimler och Benz, som jag tror aldrig möttes, upptäckte explosionsmotorn, och när Henry Ford satte civilisationen på hjul. Detta ändrade på allas våra liv, tills den tredje och största transportrevolutionen inträffade, den som inleddes av en tillfällighet på 1980-talet.

Den tredje transportrevolutionen är telekommunikationer i förbund med datorer. Det avgörande här är att flerta-

let av dem som använder sina huvuden i arbetet inte behöver vistas i närheten av sina arbetsplatser. De kan koppla upp sig på dataterminaler från sina hem i behagliga delar av världen, och finna att kostnaden för sådan kommunikation inte är beroende av avståndet. "De som använder sina huvuden" betyder främst flertalet beslutsfattare. Genom en knapptryckning sänder de iväg inte bara instruktioner eller köporder, utan kapital, kunskap, patent, rapporter, analys och kunnande över hela världen. Någon gång under nästa århundrade kommer med dessa "hjärnarbetare" rimligen att avses flertalet arbetare i de rika områdena. Om politikerna söker topprida oss eller ta ut alltför höga skatter, kommer dessa hjärnarbetare att flytta och telekommunicera från Tahiti. Länder som väljer att ha för höga skatter eller alltför snåriga regleringar kommer till slut mest att befolkas av dummerjönsar.

Livet på 2020-talet

Jag har lekt med tänkbara sociala mönster på 2020-talet en tid nu, och jag har ändrat mina ursprungliga idéer ganska litet och tvärtom befast min tro på dem. Jag tänker mig följande.

Låt oss starta med år 2020 och presentera familjen McGonagle. Det är ett skotskt namn, och jag låter familjen först vara bosatt i Skottland, fast den lika väl kunnat vara familjen Gomez från Kali-

fornien eller Acapulco. Men läsaren kan själv bäst avgöra, vad som efterhand återstår av ganska små olikheter mellan sådana rörliga hjärnarbetare som Gomez och McGonagles. Förhoppningsvis inser han snart att den nya transportrevolutionens förlorare finns bland dem som intellektuellt slagit följe med de försiktiga. År 1903 förutsade Mercedes-företagen under många instämmanden att det aldrig skulle komma att finnas mer än en miljon bilar i hela världen. Som motiv angavs det osannolika i att man skulle kunna utbilda så många som en miljon chaufförer.

Hursom helst är familjen McGonagle år 2020 en typisk kärnfamilj med pappa, mamma och två tonåriga barn. Vänstersociologer hävdar att kärnfamiljen är på väg att dö. Det är dock inte det enda skälet för att anta att kärnfamiljen förbereder sin dramatiska återkomst över hela världen. Ett annat skäl är att fäder och mödrar oftare kommer att arbeta hemifrån i telekommunikationsåldern. Så var det vid början av 1900-talet, när över 70 procent av Nordamerikas familjer uppfostrades på gårdar, och barnen hade händerna fulla av arbete. Detta är ett recept för mer fast knutna kärnfamiljer. I samma riktning bidrar fruktan för destruktiva sexuella sjukdomar, den hegelianska omsvängningen mot puritanism och pryderi, liksom mycket annat.

År 2020 har fru McGonagle ett ganska välbetalt jobb som marknadsundersökare. Hon sitter vid sin dator i den skotska byn och analyserar tabeller från inlästa kontrollpunkter över hela världen. Hon råder små och i vissa fall större företag, var marknadschanserna är sådana att lämpliga lagerorter kan skapas. Till herr McGonagle ger jag år 2020 ett lågbetalt jobb, som inte fordrar lika snabba insatser, nämligen att bistå med att skapa bärkraftiga internationella databaser. Detta ger herr McGonagle mer tid att vara hemmapappa för sina yngre tonåringar. Jag låter familjen bo i en skotsk by, där det finns en fin golfbana och en erkänt bra byskola, eftersom jag känner till ett sådant samhälle. Byn skola står i dag inte i kontakt med det databaserade läromedelssystem som är bäst anpassat för varje enskilt barn, men år 2020 är detta fullt möjligt.

Försäkringsbolag styr

År 2020 är min förmodan att detta slags skotska eller kaliforniska eller mexikanska samhälle kommer att ha utsett ett försäkringsbolag som sin lokala styresman, kanske ett holländskt sådant, men nu helt internationaliserat. En rad försäkringsbolag kommer att erbjuda kontrakt enligt grovt sett följande riktlinjer: vi tar ifrån er denna summa i egendomsskatt eller fastighetsskatt och gör en vinst på detta, samtidigt som vi erbjuder a)

miljötjänster som åtminstone får betyget AB från era ombud och ett av er valt miljöbedömningsföretag, plus b) en brottslighetsnivå som högst är den och den, samt c) en rad andra överenskomna sociala tjänster. Om resultatet understiger avtalet, tvingas försäkringsbolaget återbetala en del av den egendomsskatt som det tagit upp.

Familjen McGonagle av år 2020 har ett problem, ty den äldre tonårspojken har begått vissa huligandåd. Det holländska försäkringsbolaget vill därför belasta familjen med ett särskilt påslag på dess egendomsskatt, och detta bolag håller inte sådana brott dolda så som vissa andra försäkringsbolag gör. Därför känner familjen McGonagle att de vill flytta. De kontaktar någon av de databaser som ger upplysningar om tusentals olika livsstilar över hela världen.

Dessa spänner mellan ganska auktoritära, kostsamma sådana, till närmast hippie-liknande samhällen. Den auktoritära livsstilen kan t ex utvecklas på ett dyrt hotell. Om en läsare lockades att hylla mina glada synpunkter genom att förtjust resa sig upp i en hotellmatsal och naken rusa runt bland borden, förmodar jag att hotelledningen skulle ingripa och diplomatiskt antyda att gästen borde ge sig iväg, även om denna begäran var odemokratisk därför att flertalet av matgästerna gillade synen. Vid den andra ytterligheten kan man framför sig se

samhällen med skäggyrda vegetariska pacifister, som föredrar cykling och erbjuder bilåkande medan de erbjuder gratis marijuana och genomdriver fri kärlek. Om folk önskar leva så på tillräckligt avstånd från mig själv, bör jag nog inte förmena dem det. Men jag skulle föredra att människor först vid en viss ålder tilläts ansöka om inträde i sådana samhällen. Helst borde det ske, sedan individerna övergått från tonåren till vuxentillvaron.

Mellan dessa ytterligheter kan det finnas rader av alternativa utformningar av försäkringsstyrda samhällen liksom även kufiska gemenskaper som föredrar lokalt valda ombud. Familjen McGonagle kan välja, och kanske skulle de föredra, att flytta till Nya Zeeland eller Rio de Janeiro eller till någon av de 13 000 ljuvliga tropiska öarna i Indonesien. Föräldrarna kunde fortsätta sina nuvarande arbeten därifrån, och inte ens skolan skulle behöva avbrytas eftersom barnen via telekommunikationer kunde behålla kontakten med olika utbildningssystem. En hake är förstås att verkligt populära samhällen inte gärna ser, att fler människor blir medlemmar. Därför måste det skapas ett slags övergångsavgift, vilket gör att det holländska försäkringsbolaget kanske säger: "Tre familjer till önskar ansluta sig till vårt samhälle, och erbjuder sig att betala en entréavgift på så och så mycket, vilket kan minska er

egendomsskatt och öka er vinst." Andra samhällen kanske önskar fler medlemmar, eftersom de är för små att klara sig vid nuvarande storlek.

Frihandel och framtida välstånd

Kanske invänder läsaren, att det vid sidan av de regler som försäkringsbolaget lokalt uppställer måste finnas en mer central myndighet med vissa uppgifter, särskilt att omfördela inkomster från mer välmående till fattiga familjer. Ja, det kan säkert ske. Jag är dock rädd att jag måste upprepa den kända predikan som den skotske prästen höll: "Till sist, kära vänner, kommer vi till en mycket stor svårighet. Låt oss syna den öppet – och sedan fortsätta."

I dag tror jag att vi måste tala betydligt mer öppet om ett frihandelsområde för Nord- och Sydamerika, liksom om hur detta lättare kan passas ihop med det val av livsstilar som vi diskuterat. Jag är en varm vän av ett sådant interamerikanskt frihandelsområde. Ett stort sådant borde sträcka sig från Hudson Bay till Kap Horn, inte bara omfatta det futtiga området från Yukon till Yucatan. Vi måste lära oss något av EG:s misslyckanden. Den första läxan är: "För Guds skull, inför ingen samordnande byråkrati likt EG-kommissionen i Bryssel, eller något interamerikanskt parlament, eller andra nonsensorgan av det slaget". Vi satte ju upp ett frihandelsområde i Västeuropa,

och skapade därpå en kommission för att återföra detta till en korruperad protektionism. Bryssels gemensamma jordbrukspolitik består i att betala fem gånger världspriset till jordbrukare i rika länder, samt hindra att livsmedel införs från mer effektiva, fattigare länder. Härigenom motverkar vi att jordbruket skjuter fart i de fattiga områdena, där det största hälsohotet är undernäring, medan vi staplar upp livsmedelsberg i områden vars största hälsohot är fetma.

Inom Nord- och Sydamerika borde det råda oinskränkt frihandel. Man borde avskaffa icke-tariffära handelshinder, även om en sådan åtgärd lätt väcker motstånd. Tvärtemot EG:s modell tror jag inte, att man bör ha en gemensam tullmur mot omvärlden (dvs jag tror inte, att Mexikos eller andra medlemsstaters tullar eller andra hinder mot Japans eller Taiwans varor måste vara desamma). Vår erfarenhet av EG är att en gemensam yttre tull framkallar ett oerhört protektionistiskt tryck mot amerikanska och andra varor, tryck som ofta muttras fram till tjänstemännen i Bryssel på franska. Jag tror att det kunde vara av värde för många länder att befinna sig i detta allamerikanska frihandelsområde, och att samtidigt individuellt driva frihandel mot den övriga världen, vilket även borde innefatta en vettig "dumping-uppmuntrande" politik. Om något dumdristigt land verkligen skulle vilja stödja

export av vissa produkter, kommer det nästan som regel att skapa överproduktion. I utvecklingsländerna kommer man att inse vilka industrier som bör undvikas samtidigt som det blir möjligt att köpa de behagligt billiga produkter som andra länders skattebetalare subventionerar.

Jag vet att någon gammaldags person kommer att fråga sig: "Vari ligger poängen med ett amerikanskt frihandelsområde, om andra länder skall ha frihandel med delar av detta block?" Jag tror att sådana människor helt missförstår, hur framtiden för välskötta företag ser ut. Det kommer inte att finnas några nationellt baserade företag längre, och de kommer inte att fortsätta med sina varaktiga tillverkningslinjer på bestämda platser. Hur modellen är tänkt att verka belyses av hur den amerikanska klädaffärskedjan The Limited arbetar. Varje kväll samlar man in en datalista över vad som har sålts över hela USA, och denna bildar dagordern för fabriker i Asien följande dag. Fyra dagar senare lämnar en Boeing Hong Kong för att fylla på lagren hos The Limited i rätt tid. Så kommer morgondagens tillverkning att ske, och en rad faktorer påskyndar denna tendens.

Två, tre, många Hong Kong

En faktor är, att det stora Indien och Kina håller på att träda in i detta slags

underkontrakterandets värld. I Västeuropa kan vi nu se den utbildade exkommunistiske arbetaren i länderna öster om oss. En välutbildad arbetare i Tjeckien i dag får en femtondel av den lön, som den tyske arbetaren i genomsnitt förtjänar, en person som ofta är gästarbetare eller mindre utbildad än sin motsvarighet i Tjeckien. Självfallet kommer hela den tyska bilindustrin att flyttas österut. Med ett allamerikanskt frihandelsområde är jag säker på att vissa mexikanare hoppas att Detroit kommer att flytta till Mexiko.

Här måste jag fråga: har ni sett Detroit nyligen? Morgondagens bilindustri kommer att tillverka sina delar på många olika platser. I General Motors byggnad i Detroit sitter direktörerna ännu ovanför det löpande bandet och räcker varandra sina analyser för hand. Deras motsvarigheter på Toyota i Japan ger i stället sina produktionsorder till vilken del av klotet som helst genom några få tryckningar på datorn.

Självklart har latinamerikanerna en del att säga om dessa nyheter. Säkert kommer de inte att sjunka ned till en kinesisk eller ens exkommunistisk levnadsnivå. Men sannolikt underskattar de vilka fördelar en allamerikansk frihandel skulle skänka, givet att engelska och spanska kom att etableras som världens huvudaffärsspråk. Det är likaså lätt att underskatta tempot i den föränd-

ring som väntar. En japansk tillverkare av maskinredskap hävdar, att jämfört med det tidiga 1980-talet behöver en komponentfabrik i ett utvecklingsland nu bara cirka en femtedel så stort utrymme och endast en sjättedel så många medarbetare. Däremot fordras det långt bättre rörlighet i processerna, eftersom produktionslinjerna hela tiden förändras. Jämfört med det avlägsna Kina eller Prag kommer Latinamerika att erbjuda stora fördelar för USA:s företag.

Döda advokaterna!

Jag vill samtidigt understryka att amerikanska affärsvanor har en betydande nackdel vid sidan av många fördelar. Japans större framgångar antyder nämligen att det finns ett yrke i vilket Amerika har 20 gånger fler befattningshavare än vad som är av godo för ett civiliserat land. "Det första vi bör göra," råder den beundransvärde bonderebellen i Shakespeares Henry VI, "är att döda alla advokater". Denna förnuftiga reform behöver givetvis inte drivas till ytterlighet, men USA är överhopad av advokater liksom Australien brukade vara med kaniner. Man bör inte låta det goda frihandelsprojektet stupa på denna omständighet.

Som har framgått utgår jag ifrån, att ett frihandelsområde kommer att ha fria rörelser för varor, kapital och kunskap, men däremot inte för människor. Jag

tror att migrationen kommer att styras av lokala myndigheter, vilka dessvärre kan väntas göra det mer effektivt än de nationella regeringar, vilkas gränsstyrkor lyckligtvis måste komma att misslyckas med sin sak. Vi har därtill problemet med att givna tillverkningslinjer blir mer kortlivade, här i dag och i Indien i morgon. Människor som sköter manuell sysslor kommer därför oftare än nu att sakna jobb. Det kommer samtidigt att finnas förmildrande omständigheter. Latinamerikanska företag kommer t ex att ligga väl till för att dra nytta av marknadsundersökningar som dem familjen McGonagle gör, när den tar reda på vilka amerikanska lager som bör fyllas på och varifrån. Likaså kommer nya fabriker att kunna byta produkter snabbare. Till sist tror jag också, att folk kommer att visa sig mer lättrörliga. Om undersysselsättning drabbar ett område, lär sig människor att via databaser ta reda på var jobben finns. Att friska upp sina kunskaper via datorer kommer också att bli mycket lättare än förr.

Uppgifter för en centralregering

Den sista frågan är, vilka uppgifter den centrala makten — eller olika regionala eller internationella organ — alltjämt skall ha kvar. Jag tror att dessa är två: a) försvaret och b) vad vi britter kallar omfördelning, och amerikanerna kallar välfärd.

Först försvaret. I min 2024-rapport kallades 1990-talet kanonbåtarnas årtionde, då den enda supermakten USA (understödd av Exsovjjet) avlossade konventionella robotar för att på 350 mils avstånd döda Tredje världen-diktatorer eller terrorister som dessa understödde, särskilt då de försökte skapa egna kärnvapenstyrkor. Något sådant fordras snart vad gäller Saddam Hussein, kanske även Nordkorea, och möjligen måste fredsbevarande styrkor sättas in även i det just sönderfallande Sovjetunionen om ingen lösning nås för alla de strids-spetsar som finns spridda där, och efter-som arbetslösa atomfysiker finns att tillgå. I min bok beklagar jag mig även över, att alltför mycket av rollen som världspolis tas över av USA och Exsovjjet, vilket gör att ”trycket ökar på att kanonbåtrollen skall internationaliseras, utan att någon i förstone inser vad detta rimligen kan betyda”. Jag tänker mig, att det som ter sig mest självklart 2024 för en armé, en flotta eller ett flygvapen, varsomhelst, är att bilda en insatsstyrka för nödlägen, betald i efterskott av ett kraftigt förändrat FN.

Jag gjorde några andra ytterst elaka förutsägelser om försvaret, och jag står (väsentligen) ännu för dem. Medan militärutgifterna 1984 tog kring 5 procent av den globala BNP i anspråk, tror jag att de 2024 endast svarar för cirka 0,01 procent. Vi bör hädanefter skaffa oss

vapen på de billigaste marknaderna. Eftersom Japan har engagerat sig i konsumentelektronik och inte i försvarselektronik, har det förra blivit allt billigare, och det senare allt dyrare, ofta utan att ens fungera. De soldater som skall ingå i den nämnda alarmstyrkan måste vara sådana, som tycker om att vara soldater; gurkhas och andra krigiska stammar i Indien t ex. De nationella arméernas nedgång "inträffar inte därför att man hållit någon internationell konferens om saken. Det sker därför att det blir alltmer vettlöst kostsamt att hålla nationella arméer." Jag är oense främst med vissa latinamerikanska regeringar som verkar att ha hållit större värnpliktsarméer huvudsakligen för att bekämpa sina egna befolkningar.

Stopp för hjälp

Så kommer vi till omfördelningsfrågan. Sannolikt behöver världen någon form av omvandlingsinstrument vid internationella transaktioner. Eventuellt dollarn eller något slags dollarersättning i den allamerikanska frihandelszonen, en ecu i en vidgad Europagemenskap, och möjligen särskilda dragningsrätter hos Internationella Valutafonden, IMF, om vi som jag hoppas fortsätter att internationaliseras. Jag hävdar inte att lokala valutor måste ha en fast växelkurs gentemot sådana förvandlingstal, ty jag hoppas och tror att de kommer att flyta.

Däremot tror jag att vi måste sätta stopp för hjälp från rika länders regeringar till fattiga länders. Ett skäl till sådana länders fattigdom är, att deras regeringar förbrukar alltför mycket av nationalinkomsten.

Jag hoppas att IMF:s hjälp kan ta följande väg. Först om fattiga länder för en politik som hämmar den ickeinflationära tillväxten, kan jag tänka mig att särskilda dragningsrätter skapas för dem. En del menar, att sådant avsiktligt kredit-skapande är mycket inflationsdrivande. I 2024-rapporten säger jag hoppfullt, att under ett enda år mellan 2000 och 2024 har ökningen av IMF-krediter ökat världens penningtillgångar med mer än 0,2 procent, och jag tillstår att jag är beredd att godta en sådan inflationsnivå.

För det andra, och viktigare, skulle jag välkomna leveranskontrakt runt om i världen. Om ett medicinskt team i dag håller en 87-årig Texasmiljonär vid liv under smärta i tre veckor extra, har det rätt att lyfta 400 000 dollar från hans olycksfallsförsäkring. Om ett team drastiskt nedbringat dödstalen i fattiga områden i Afrika, genom att införa billiga och sannolikt datoriserade vårdmetoder, samt genom att förändra dieten och färskvattensystemen, finns det ingen marknadsmekanism som låter det förtjäna ett enda öre. Jag tror att vi snart kommer att arbeta långt mera enligt leveranskontrakt, vilka har fördelen att

marginalisera politikerna i fattiga länder än mer. Jag tror inte att sådana kontrakt kan erbjudas av institutioner som bygger på en man, en röst. Mer sannolikt utgår de från system, vars princip är en dollar, en röst, vilket IMF:s till del redan är. Jag kan se för mig, hur kontrakt skapas för att höja levnadsnivån över existensminimum i världens fattigaste delar. Men om vi skall införa sådana internationella välfärdssystem, är det viktigt att minnas den nya forskningen om fattigdomen. Fastän 14 procent av amerikanerna sägs leva under fattigdomsgränsen, är chansen för en amerikan mindre än 1 procent att förbli fattig en längre tid, förutsatt att vederbörande gör tre saker: avslutar high school, gifter sig och förblir gift, samt behåller sitt första jobb i mer än ett år, även om det endast innebär en minimal lön. I våra angrepp på världens fattigdom tror jag att vi måste införa leveranskontrakt byggda på dessa antaganden.

Jag gillar att avsluta mitt predikande med en antipredikarhistoria. När president de Gaulle gjorde sitt statsbesök i Latinamerika på 1960-talet på ett franskt

slagskepp, sägs det att han stod vid sin amirals sida, medan fartyget löpte in i hamnen i Ecuadors största hamnstad, varvid presidenten frågade: "Känner ni till vad detta lands president heter?" Amiralen svarade att han inte gjorde det, men att de hade någon hemma på amiralitetet som gjorde det. Så budskapet sändes ut: "Från franska republikens president till kaptan Henri Dubois, Quay d'Orsay, högsta presidentiella prioritet. Innehåll: 'Känner ni till namnet på Ecuadors president?' — undertecknat de Gaulle." Kaptanen blev ytterst besvärad, så han spottade endast ur sig det fåordiga svaret: "Ja". Nästa meddelande var mer i den de gaulleska stil vi journalister kände igen. "Ja, vad då? Idiot." Som man närmade sig hederstribunen i detta land, inflöt den förskrämda byråkratens nästa svar. "Ja, general."

Jag tror att vi måste sluta upp att säga "Ja, general," och jag gläder mig åt att allt fler runt världen tycks börja inse detta.

(Artikeln återges med tillstånd från författaren och The Cato Policy Report, Washington, DC, USA.)